

ДОБРИ ЖОТЕВ ЕДИНАК

chitanka.info

На най-високия, най-каменния връх
просвредлил като изстрел висотите,
нощта го е вковала,
да бъде нейно кобно привидение
и неин мъченик,
и неин скръбен глас да бъде!

И вече час ли, век ли, векове ли
клучи на острия острец,
с опашка, смръзнала върху гранита,
със врат,
изхапан от фъртуните,
с глава, отправена към небесата,
безсилна да узнае
ни себе си,
ни другото край нея.

Прадревен вой на единак! Без ехо вой!

Ушите на душата са го слушали
в овчарските помръзлици на детството
как тъне и прозира през мъглите
като безкрайна призрачна ръка,
протегната за помощ.

Затуй навярно детската ми вяра
се втурваше през мрака да го дири
и доведе на топло!
А дядо ме възпираше сърдит:
„Назад! Такава е съдбата му!
Той сам не иска твоето огнище,
че топлото
със лаене се плаща!
Дете,
не знаеш ти какво е единак!“

Далечен дядо, вече знам! И виждам го:
На най-високия, най-каменния връх
нощта го е вковала
да бъде нейно черно наказание
и неин изкупител,
и неин горък плач да бъде!

И вече час ли, век ли, векове ли
клучи на острия острец
с озъбени от вълчи глад ребра,
със лапи
покрай хълбоците кървави,
с муцуна сива, стрелната нагоре,
безсилна да надвика
ни себе си,
ни другото край нея.

Прадревен вой на единак! Без ехо вой!

Ушите на душата са го слушали
в овчарските помръзлици на детството.
Прокраднал се е чак в дрезгавините
на моето зачатие
като въпрос
от някого към някого.

Затуй навярно детската ми вяра
се впускаше през мрака да го дири
и къшейче да му даде!
А дядо ме възпираше сърдит:
„Назад! Такава е съдбата му!
Той сам не иска твоя къшей хляб,
че със скимтене
хляба се заплаща!
Дете,
не знаеш ти какво е единак!“

Препатил дядо, вече знам! И виждам го:
На най-високия, най-каменния връх
нощта го е вковала
да бъде нейно люто неспокойствие,
и нейна рана,
и неин пъклен вик да бъде!

И вече час ли, век ли, векове ли
клечи на острия острец
със криви нокти, всечени в леда,
с гърди,
поели студовете,
със ноздри — тръпно влажни пипала, —
безсилни да проникнат
ни в себе си,
ни в другото край тях.

Прадревен вой на единак! Без ехо вой!

Ушите на душата са го слушали
в овчарските помръзлици на детството.
Прокраднал се е чак в дрезгавините
на моето зачатие.
И в мъртвото на идващата смърт
на тоя вой безмилостната горест
като змиорка
в челюстта на видра
от болка ще се гъне.

Затуй навярно детската ми вяра
се стрелваше през мрака да го дири
и с братство да го утеши!
А дядо ме възпираше сърдит:
„Назад! Такава е съдбата му!
Той сам не иска нежното ти братство,
че то

с изяждане на брата
се заплаща!
Дете,
не знаеш ти какво е единак!“

Първичен дядо, вече знам! И виждам го:
На най-високия, най-каменния връх
нощта го е вковала
да бъде нейно крепко упование
и нейна истина,
и неин див протест да бъде!

И вече час ли, век ли, векове ли
клечи на острия острец,
обиквал всичко в тоя светъл свят,
за да усети
колко е самотен.
Намразвал всичко в тоя тъмен свят,
за да усети колко е безсилен.
Загърбвал всичко в тоя леден свят,
за да усети
колко е излишен.

И ей ги — каменния връх и той!
И долу зимната помръкнала земя,
студена като безразличие.
И горе — взрени в тъмнотите — небеса,
изцъклени
като безсмислие.
и зъзнещи звезди — несвясни сънища
на предалечни единачества.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.